

Målnummer:	Ö314-09	Avdelning:	1
Domsnummer:			
Avgörandedatum:	2009-12-04		
Rubrik:	Konkursförvaltares utlägg för kreditupplysning avseende gäldenärsbolaget (I=Ö 311-09) samt i visst fall för kontoutdrag och bankallegat (II=Ö 314-09) har ansetts vara ersättningsgilla som konkurskostnader enligt 14 kap. 1 § konkurslagen.		
Lagrum:	14 kap. 1 § konkurslagen (1987:672)		
Rättsfall:	<ul style="list-style-type: none">• NJA 1996 s. 618• NJA 1996 s. 794• NJA 1999 s. 358• NJA 2006 s. 662		

REFERAT

I

Södertörns tingsrätt

E.W. var förvaltare i Planens Restaurang HB:s konkurs. Sedan förvaltningen slutförts hemställde E.W. vid Södertörns tingsrätt att konkursen skulle avskrivas enligt 10 kap. 1 § konkurslagen. Han begärde arvode för sitt uppdrag med 33 750 kr inklusive mervärdesskatt samt ersättning för kostnader, avseende handlingar från Upplysningscentralen UC AB, med 915 kr 51 öre.

Tillsynsmyndigheten i konkurser tillstyrkte förvaltarens arvodesanspråk men bestred hans kostnadsyrkande under påstående att utläggerna utgjorde en massakostnad som inte skulle ersättas av staten.

E.W. anförde i yttrande i huvudsak följande.

De av mig yrkade kostnaderna avser 330 kr 62 öre inkl. mervärdesskatt för inhämtande av en kreditupplysning avseende konkursbolaget samt 477 kr 50 öre inkl. mervärdesskatt för ett s.k. alltbevis. Detta är kostnader som är hänförliga till inledningsskedet av en konkurs och som avser handlingar som är nödvändiga att inhämta för att bilda sig en uppfattning om konkursbolaget, innehållande bokslutsuppgifter, uppgifter om eventuellt skuldsaldo hos kronofogdemyndigheten, vem som utgör bolagsmän/styrelser och tidigare har gjort så m.m. Kostnaderna har således inget med själva avvecklingen av bolagets verksamhet att göra, och måste därför betraktas som konkurskostnader som staten har att ersätta. - Härutöver avses med yrkade kostnader 107 kr 38 öre inkl. mervärdesskatt för inhämtande av en kreditupplysning avseende konkursbolagets ställföreträdare H.S. Som framgår av arbetsredogörelsen påträffades två större uttag från bolagets bankkonto, gjorda av H.S. Kreditupplysning avseende H.S. inhämtades, utvisande att denne saknade betalningsförmåga. Därmed har konkursen kunnat avslutas. Inhämtandet av en kreditupplysning vidtas i syfte att överväga om andra förvaltningsåtgärder skall vidtas, precis som när det t.ex. gäller värdering av egendom. Kostnader för sådana åtgärder, som en förvaltare således har att vidta inom ramen för sitt uppdrag, utgör enligt min uppfattning konkurskostnader.

Tillsynsmyndigheten anförde härefter att det syntes stå tämligen klart att den enda kostnad som skulle kunna betraktas som en konkurskostnad var utlägget för ett s.k. alltbevis, 477 kr 50 öre.

Tingsrätten (rådmannen Karin Jonsson) meddelade den 31 oktober 2007 beslut om avskrivning av konkursen och bestämde förvaltarens arvode till yrkat belopp. Yrkandet om kostnadsersättning lämnades utan bifall med följande motivering:

Tingsrätten konstaterar att tillsynsmyndigheten och konkursförvaltaren har olika uppfattningar i fråga om det av konkursförvaltaren redovisade utlägget för kreditupplysning utgör en konkurskostnad enligt 14 kap. 1 § konkurslagen eller om det utgör en så kallad massakostnad.

Tillsynsmyndigheten har i detta fall särskilt kostnaden för ett s.k. alltbevis (historiskt registreringsbevis) och ansett att denna skulle kunna klassificeras såsom en konkurskostnad, däremot inte kreditupplysningarna avseende dels konkursbolaget, dels ställföreträdaren för detta.

Vad som skall anses utgöra konkurskostnader uppräknas uttömmande i 14 kap. 1 § konkurslagen. Till konkurskostnader räknas de särskilda kostnader som förvaltaren har inom ramen för uppdraget och som därvid varit skäligen påkallade. I förarbetena har sådan kostnadsersättning exemplifierats som utlägg för nödvändiga resor och kostnader för arkivering av konkursgäldenärens redovisningshandlingar (prop. 1986/87:90, s. 374). I rättspraxis har även kostnader för telefaxsändningar, porto och fotokopior ansetts som sådana kostnader (NJA 1996 s. 618 och 794). I detta rättsfall anges att vad som betraktas som dylika rörliga kostnader kan växla över tiden, detta inte minst utifrån den fortgående tekniska utvecklingen och de skilda lösningar denna för med sig.

Vid en bedömning i rättstillämpningen av vad som utgör en konkurskostnad tas bland annat hänsyn till vilken inverkan ett sådant ställningstagande har på det subsidiära ansvaret som staten har för konkurskostnaderna. Detta blir särskilt aktuellt i en situation där det råder brist i boet. Om ett utlägg anses utgöra en konkurskostnad påverkas direkt statens subsidiära kostnadsansvar. Denna påverkan accepteras dock i huvudsak avseende utlägg som är nödvändiga för att förvaltaren skall kunna fullgöra sina i lag stadgade åligganden.

De kostnader som förvaltaren begärt ersättning för är inte av en sådan art att de kan anses hänförliga till sådana direkta utlägg eller sådana interna kontorskostnader som kan ersättas såsom kostnadsersättning inom ramen för 14 kap. 1 § första stycket 1 konkurslagen. Kostnaden är istället att anse som en kostnad för konkursboet. Förvaltarens yrkande i denna del skall därför lämnas utan bifall.

Svea hovrätt

E.W. överklagade i Svea hovrätt och yrkade att han skulle tillerkännas den kostnadsersättning som han hade begärt i tingsrätten.

Tillsynsmyndigheten bestred ändring.

På begäran av E.W. inhämtade hovrätten ett yttrande från Rekonstruktör- & Konkursförvaltarkollegiet (REKON) i Sverige.

Hovrätten (hovrättslagmannen Per-Anders Broqvist, hovrättsrådet Marinette Andersson och hovrättsassessorn Johan Klefbäck, referent) anförde i beslut den 29 december 2008:

Skäl

Konkursförvaltaren har i målet haft kostnader för ett så kallat alltbevis (477 kr 50 öre) samt en kreditupplysning avseende konkursgäldenären (330 kr 62 öre) och en kreditupplysning avseende konkursgäldenärens ställföreträdare (107 kr 38 öre), totalt 915 kr 51 öre. Vad E.W. har anfört om ändamålet med att inhämta de i målet aktuella handlingarna får godtas. Frågan är dock om hans omkostnader ska anses utgöra en konkurskostnad eller om de ska anses utgöra en annan skuld som konkursboet har ådragit sig (massaskuld).

I 14 kap. 1 § konkurslagen anges vad som utgör konkurskostnader. Uppräkningen i bestämmelsen är uttömmande (jfr prop. 1986/87:90 s. 36). I punkten 1 i första stycket i bestämmelsen anges arvode och kostnadsersättning till förvaltare.

Av förarbetena till konkurslagen framgår att ersättningen för omkostnader ska utgöra gottgörelse för direkta utlägg eller motsvarande särskilda kostnader som förvaltaren har inom ramen för uppdraget. Som exempel på sådana kostnadsersättningar nämns utlägg för nödvändiga resor och kostnader för arkivering av gäldenärens redovisningshandlingar. Kostnader för vård och försäljning av boets egendom är däremot inte att betrakta som konkurskostnader i konkurslagens mening. Till skillnad från vad som gäller för direkta utlägg eller de särskilda kostnader som förvaltaren har inom ramen för uppdraget utgör t.ex. allmänna kontorskostnader inte kostnadsersättning utan ingår i förvaltararvodet (se om det nu anförda a. prop. s. 374 och s. 387).

För att vara ersättningsgill måste kostnaden i fråga dessutom anses ha varit skäligen påkallad (Welamson & Mellqvist, Konkurs, 10 uppl., s. 208).

HD har i rättsfallet NJA 1996 s. 618 beskrivit de ersättningsgilla konkurskostnaderna som rörliga och hänförliga till ett visst uppdrag. I rättsfallet bedömdes kostnader för telefax, porto och fotokopior såsom konkurskostnader (jfr även NJA 1996 s. 794). I rättsfallet NJA 1999 s. 358 ansåg HD att ersättning för förrättningskostnader avseende gravationsbevis och kostnader hos kronofogdemyndigheten, som uppkommit vid försök till exekutiv försäljning av två fastigheter, inte utgjorde konkurskostnader. HD uttalade i NJA 2006 s. 662 att förvaltarens utlägg för omhändertagande av miljöfarligt avfall inte är en konkurskostnad. Detta trots att förvaltaren enligt lag är skyldig att ta hand om egendomen. I samma avgörande konstaterade HD att inte heller en kostnad för försäkring är ersättningsgill som konkurskostnad.

I enlighet med ovanstående torde kostnader för vård och försäljning av boets egendom och kostnader för indrivning av fordringar eller annan avveckling av boets egendom inte utgöra konkurskostnader. Som konkurskostnader däremot bör anses sådana rörliga kostnader som är hänförliga till ett särskilt uppdrag och som orsakats av en åtgärd inom uppdraget vilken behövs för att förvaltaren ska kunna fullgöra sina åligganden. Det skulle emellertid föra för långt att bedöma en kostnad som ersättningsgill så snart den på ett eller annat sätt kan sägas vara till nytta för förvaltarens uppdrag; detta gäller särskilt om åtgärden som föranlett kostnaden till övervägande delen har som syfte indrivning av fordringar eller annan avveckling av boets egendom. För att en kostnad ska vara ersättningsgill bör det således också krävas att den åtgärd som föranlett kostnaden huvudsakligen kan anses vara en åtgärd vidtagen inom ramen för förvaltarens uppdrag.

Såsom REKON har framhållit innehåller kreditupplysningar om ett gäldenärsbolag uppgifter om eventuella betalningsanmärkningar mot bolaget som kan ge ledning för tidpunkten för och orsakerna till obeståndet, uppgifter om eventuella koncernförhållanden, uppgifter om fastighetsinnehav samt uppgifter om mervärdesskatte- och arbetsgivarregistreringar. Alltbeviset innehåller, som REKON också anfört, uppgifter om vilka personer som är och har varit bolagsmän respektive firmatecknare.

Hovrätten finner att såväl alltbeviset som kreditupplysningar avseende

gäldenärsbolaget innehåller uppgifter som konkursförvaltaren behöver för att vidta åtgärder inom ramen för sitt uppdrag, t.ex. upprättande av bouppteckning och förvaltarberättelse. Det saknas stöd av utredningen i målet för att uppgifterna skulle ha kunnat inhämtas på ett mer kostnadseffektivt sätt och kostnaden får därmed anses ha varit skäligen påkallad.

Som E.W. får förstås har syftet med inhämtandet av kreditupplysningen avseende konkursbolagets ställföreträdare varit att få uppgifter om ställföreträdarens betalningsförmåga. Även om förvaltaren förvisso är skyldig att skaffa information om värdet på konkursboets eventuella fordringar synes denna kreditupplysning, som även REKON uttalat, huvudsakligen vara av betydelse för bedömningen av frågan om förvaltaren ska vidta eventuella åtgärder för indrivning av boets fordringar. Kostnaden för att inhämta kreditupplysningen kan på grund av det sagda inte anses vara en konkurskostnad.

Sammantaget anser hovrätten att kostnaderna för alltbeviset och kreditupplysningen avseende konkursbolaget är ersättningsgilla som konkurskostnader enligt 14 kap. 1 § konkurslagen. Tingsrättens beslut ska ändras i enlighet härmed.

Slut

Med ändring av tingsrättens beslut fastställer hovrätten kostnadsersättningen åt E.W. till 808 kr.

Högsta domstolen

Kronofogdemyndigheten överklagade och yrkade att HD skulle fastställa den kostnadsersättning som skulle tillerkännas E.W. till 477 kr 50 öre.

E.W. bestred ändring.

Målet avgjordes efter föredragning.

Föredraganden, rev.sekr. Ralf Järtelius, föreslog i betänkande följande beslut:

Skäl

Av 14 kap. 2 § konkurslagen följer att konkurskostnader ska utgå ur konkursboet framför andra skulder som boet har ådragit sig samt att konkurskostnaderna, i den mån de kan tas ur boet, med visst undantag ska betalas av staten.

I 14 kap. 1 § konkurslagen anges genom en uttömmande uppräkningsvad som avses med konkurskostnader i konkurslagens mening. I första stycket 1 nämns arvode och kostnadsersättning till förvaltaren. Sådan kostnadsersättning ska enligt förarbetena avse direkta utlägg eller de särskilda kostnader som konkursförvaltaren har inom uppdraget; som exempel nämns utlägg för resor och kostnader för arkivering av gäldenärens redovisningshandlingar (se prop. 1986/87:90 s. 374). I rättspraxis har kostnader för telefaxsändningar, porto och fotokopior ansetts utgöra sådana omkostnader som, vid sidan om förvaltararvodet, kan ersättas genom kostnadsersättning (rättsfallen NJA 1996 s. 618 och 794) medan kostnader för försäljning av i boet ingående fastigheter, försäkring av egendom och omhändertagande av miljöfarligt avfall över huvud taget inte ansetts som sådana konkurskostnader som omfattas av statens subsidiära ersättningsansvar (rättsfallen NJA 1999 s. 358 och 2006 s. 662).

Avgörande för frågan huruvida en omkostnad som förvaltaren haft för en viss åtgärd utgör en konkurskostnad i konkurslagens mening är om kostnaden är hänförlig till någon sådan obligatorisk åtgärd, såsom upprättande av bouppteckning eller förvaltarberättelse, som det åligger förvaltaren att utföra i varje konkurs. För att vara ersättningsgill ska kostnaden dessutom ha varit

skäligen påkallad. Kostnader för andra åtgärder som faller inom ramen för förvaltningen av ett konkursbo än nyss nämnda obligatoriska åtgärder, t.ex. för vård och försäljning av boets egendom, är inte konkurskostnader i konkurslagens mening. Sådana kostnader omfattas alltså inte av statens subsidiära betalningsansvar enligt 14 kap. 2 § konkurslagen. (Se NJA 1999 s. 358, Palmér och Savin, Konkurslagen, En kommentar del II, Suppl. 10 juni 2009, s. 14:1 ff. och a. prop. s. 387).

I förevarande fall har E.W. begärt kostnadsersättning för, såvitt nu är av intresse, en kreditupplysning avseende konkursbolaget. Han har oemotsagd uppgett att syftet med att beställa kreditupplysningen var att underlätta utredningen om obeståndstidpunkten.

En kreditupplysning innehåller bl.a. uppgifter om eventuella betalningsanmärkningar. Sådant information har betydelse för att bedöma tidpunkten för gäldenärens obestånd och kan även ge ledning för bedömningen av vad som orsakat obeståndssituationen, bedömningar som förvaltaren enligt 7 kap. 15 § första stycket konkurslagen är skyldig att utföra. Kostnaden för att ta fram en kreditupplysning bör därför i allmänhet, om åtgärden varit skäligen påkallad och haft som huvudsyfte att ligga till grund för ovan redovisade bedömningar, anses som en sådan konkurskostnad som kan grunda rätt till kostnadsersättning. I förevarande fall har kostnaden för kreditupplysningen haft angivet syfte och åtgärden får också anses ha varit skäligen påkallad; att inhämta den eftersökta informationen på annat sätt hade av allt att döma föranlett merarbete som i realiteten hade inneburit högre kostnader än den förhållandevis blygsamma utgift som nu uppkommit. E.W. är således berättigad till ersättning för angiven kostnad.

HD:s avgörande

HD fastställer hovrättens beslut.

HD (justitieråden Johan Munck, Leif Thorsson, referent, Severin Blomstrand, Torgny Håstad och Lena Moore) meddelade den 4 december 2009 slutligt beslut i enlighet med betänkandet.

II

Stockholms tingsrätt

M.K. var förvaltare i Effektiv Bemanningsconsult i Tumba AB:s konkurs. Sedan förvaltningen slutförts hemställde M.K. vid Stockholms tingsrätt att konkursen skulle avskrivas enligt 10 kap. 1 § konkurslagen. Han begärde arvode för sitt uppdrag med 206 250 kr inklusive mervärdesskatt samt ersättning för konkurskostnader med sammanlagt 4 958 kr.

Tillsynsmyndigheten i konkurser godtog förvaltarens ersättningsyrkande med undantag för två kostnadsposter om resp. 450 kr för stämningensansökan och 1 915 kr för bankavgifter till Nordea. Dessa kostnader utgjorde enligt myndigheten massakostnader och skulle inte fastställas som kostnadsersättning enligt 14 kap. 14 § konkurslagen.

M.K. förklarade sig inte dela tillsynsmyndighetens uppfattning och anförde följande.

Bankavgifterna avser kostnader för inhämtande av kontoutdrag och allegat vilka varit erforderliga för att kunna granska de transaktioner som förevarit i Bemanningsconsult enär någon bokföring inte kunnat omhändertas för bolagets sista räkenskapsår. Om avgifterna vore en massaskuld skulle detta få till följd att konkursförvaltaren inte skulle kunna företa granskningsåtgärder i tillgångslösa konkurser eftersom medel saknas till bestridande av kostnaderna för de underlag som inhämtats. På samma sätt förhåller det sig med avgiften för stämningensansökan. Konkursförvaltaren är skyldig att vidta rättsliga åtgärder

när han finner att det finns grund att väcka en återvinningstalan. Detta ändock om boet saknar tillgångar och närmast berörd borgenär i konkursen förklarar sig inte vara villig att ställa någon processgaranti för boets talan. Om konkursboet sedermera skulle vinna processen och svaranden saknar betalningsförmåga kan sålunda inte någon ersättning erhållas för utlägg för ansökningsavgiften. Poängteras skall att en konkursförvaltare i likhet med andra syssломän inte är skyldig att av egna medel göra några utlägg för konkursboets räkning (Palmér och Savin, Konkurslagen, En kommentar, Del II 14:2).

Tingsrätten (rådmannen Tore Gissin) meddelade den 3 oktober 2007 beslut om avskrivning av konkursen och fastställde förvaltarens arvode till yrkat belopp. Tingsrätten bestämde förvaltarens kostnadsersättning till yrkade 4 958 kr med följande motivering: Då både bankavgifter och ansökningsavgift varit nödvändiga för att fullgöra uppdraget som förvaltare skall kostnaderna härför bedömas som konkurskostnader och inte som massakostnader.

Svea hovrätt

Tillsynsmyndigheten i konkurser överklagade i Svea hovrätt och yrkade att hovrätten skulle fastställa kostnadsersättningen till förvaltaren till 2 593 kr. Till stöd för sin talan anförde myndigheten i huvudsak att avgiften för stämningsansökan om 450 kr och avgifterna till Nordea om 1 915 kr inte var att anse som konkurskostnader enligt 14 kap. 1 § första stycket 1 konkurslagen utan som massakostnader.

M.K. bestred ändring och anförde i huvudsak att kostnaderna var ersättningsgilla som konkurskostnader eftersom de bakomliggande åtgärderna hade fallit inom ramen för förvaltningen av konkursboet och därvid varit skäligen påkallade.

Hovrätten (hovrättsråden Hans Nyman och Johan Arvidsson samt tf. hovrättsassessorn Mattias Thalén, referent) anförde i beslut den 18 december 2008:

Skäl

1 14 kap. 1 § konkurslagen anges vad som avses med konkurskostnader i konkurslagens mening. Uppräkningen är uttömmande (jfr prop. 1986/87:90 s. 373) och uppstår i första stycket 1 arvode och kostnadsersättning till förvaltare. Av 2 § första stycket samma kapitel följer att konkurskostnader ska utgå ur konkursboet framför andra skulder som boet har ådragit sig, dvs. massakostnader. I den mån konkurskostnaderna inte kan tas ur boet, ska de betalas av staten, om inte något annat följer av 3 § enligt vilken bestämmelse ett begränsat betalningsansvar gäller för annan sökande borgenär än staten när konkursen avskrivs enligt 10 kap. 1 § nämnda lag. I förarbetena till 14 kap. 1 § första stycket 1 konkurslagen anges bl.a. att allmänna kontorskostnader ingår i arvodet samt att ersättningen för omkostnader ska utgöra gottgörelse för direkta utlägg eller motsvara de särskilda kostnader som förvaltaren har inom ramen för uppdraget. Som exempel härpå nämns utlägg för nödvändiga resor och kostnader för arkivering av gäldenärens redovisningshandlingar (a. prop. s. 374). I rättspraxis har mot bakgrund härav ansetts principiellt möjligt för förvaltaren att vid sidan av arvodet erhålla ersättning för rörliga kostnader för telefaxsändningar, porto och fotokopior hänförliga till ett särskilt uppdrag i den mån de inte inkluderar bidrag till investeringar i utrustning (NJA 1996 s. 618). I doktrinen har framhållits att frågan om anspråk på arvode eller omkostnad som förvaltaren haft för viss åtgärd ska anses utgöra ersättningsgill konkurskostnad beror på om åtgärden kan sägas ha fallit inom ramen för förvaltningen av konkursboet och därvid varit skäligen påkallad (Welamson och Mellqvist, Konkurs, 10:e uppl., 2003, s. 208).

Vad först avser kostnaden för ansökningsavgiften om 450 kr, vilken konkursboet enligt vad som framgår av handlingarna i målet ådragit sig genom

att väcka talan mot en tidigare styrelseledamot, är denna en sådan processkostnad som enligt hovrättens bedömning inte är att betrakta som en konkurskostnad utan som en massakostnad. En annan ordning skulle i praktiken innebära att staten ålades ett betalningsansvar och stod risken för processer som i konkursborgenärernas intresse inleds av förvaltaren för konkursboets räkning. Kostnaden avseende avgiften för stämningensansökan är således inte ersättningsgill enligt 14 kap. 1 § konkurslagen och tingsrättens beslut ska ändras i denna del.

I målet får anses ostridigt att M.K. även haft kostnader för bankavgifter motsvarande det angivna beloppet om 1 915 kr. Enligt vad som anförts vid tingsrätten avser kostnaden inhämtande av kontoutdrag och allegat vilka varit erforderliga för att kunna granska de transaktioner som förevarit i Effektiv Bemanningsconsult i Tumba AB eftersom någon bokföring inte kunnat omhändertas för bolagets sista räkenskapsår. Någon invändning mot beloppets skälighet i sig har inte framställts. Det saknas anledning att anta annat än att nämnda åtgärder motiverats av förvaltaruppdraget och i vart fall delvis varit nödvändiga för fullgörandet av M.K:s allmänna åligganden som förvaltare av konkursen. Kostnaderna för inhämtande av kontoutdrag och allegat får därför anses motsvara sådana särskilda kostnader som uppkommit inom ramen för uppdraget och som är ersättningsgilla enligt 14 kap. 1 § konkurslagen. Att handlingarna från banken kan ha varit av betydelse också för den process som konkursboet inledde bör inte föranleda någon annan bedömning. Tingsrättens beslut i denna del ska således stå fast.

Slut

Med ändring av tingsrättens beslut fastställer hovrätten kostnadsersättningen till M.K. till 4 508 kr. I ersättningen ingår mervärdesskatt med 418 kr.

Högsta domstolen

Kronofogdemyndigheten överklagade och yrkade att HD skulle fastställa den kostnadsersättning som skulle tillerkännas M.K. till 2 593 kr.

M.K. bestred ändring.

Föredraganden, rev.sekr. Ralf Järtelius, föreslog i betänkande följande beslut:

Skäl

Av 14 kap. 2 § konkurslagen - - - se under I - - - a. prop. s. 387).

I förevarande fall har M.K. begärt kostnadsersättning för, såvitt nu är av intresse, utlägg för kontoutdrag och bankallegat. Han har oemotsagd uppgett att syftet med att inhämta handlingarna ifråga var att möjliggöra granskning av de transaktioner som förevarit i gäldenärsbolaget, där någon bokföring inte hade kunnat omhändertas för det sista räkenskapsåret.

För att kunna upprätta bouppteckning och förvaltarberättelse måste förvaltaren oftast granska de transaktioner som förekommit hos gäldenären före konkursen. Kontoutdrag och bankallegat innehåller information som är av betydelse för en sådan granskning. Utgångspunkten måste därför vara att kostnaden för att ta fram kontoutdrag och bankallegat utgör en konkurskostnad som kan grunda rätt till kostnadsersättning. Att relevant information kunnat inhämtas även på annat sätt medför inte i sig att kostnaden för att ta fram handlingarna ändrar karaktär men kan ha betydelse för bedömningen av om den varit skäligen påkallad. Om det står klart att den information som är nödvändig för att fullgöra förvaltarens obligatoriska åligganden hade kunnat tas fram på ett enklare och billigare sätt kan det således påverka rätten till kostnadsersättning. I förevarande fall, där gäldenärsbolaget saknat bokföring för sitt sista räkenskapsår, har kostnaden för kontoutdrag och bankallegat varit skäligen påkallad. M.K. är således berättigad till ersättning för denna kostnad.

HD:s avgörande

HD fastställer hovrättens beslut.

HD (samma ledamöter som under I) meddelade den 4 december 2009 slutligt beslut i enlighet med betänkandet.

HD:s beslut meddelade: den 4 december 2009.

Mål nr: Ö 311-09 (I) och Ö 314-09 (II).

Lagrum: 14 kap. 1 § konkurslagen (1987:672).

Rättsfall: NJA 1996 s. 618, NJA 1996 s. 794, NJA 1999 s. 358 och NJA 2006 s. 662.

Sökord: Konkurs; Konkursförvaltare; Konkurskostnad
